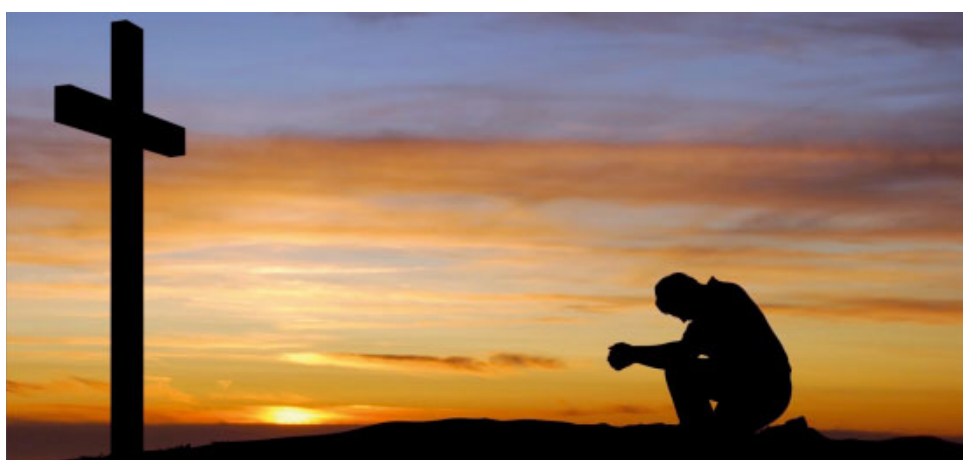

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

L'esperança cristiana

Ara volem posar en relleu la importància extraordinària que aquesta virtut pren en el Nou Testament, quan es troba amb la novetat representada per Jesucrist i per l'adveniment de la Pasqua: l'esperança cristiana. Nosaltres, cristians, som dones i homes d'esperança.

Això és el que es desprèn clarament del primer text que ha estat escrit, és a dir, la Primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica.

Pau, davant els temors i les preocupacions de la comunitat, convida a mantenir-se ferm com si portéssim un casc sobre el cap, especialment en les proves i en els moments més difícils de la nostra vida: «l'esperança de la salvació» és un casc. Això és l'esperança cristiana. Quan es parla d'esperança, podem sentir-nos inclinats a entendre-la en el sentit comú de la paraula, és a dir, referint-nos a una cosa bonica que desitgem, però que pot ser que passi o que no. Esperem que succeeixi, és com un

desig. L'esperança cristiana és l'expectativa d'una cosa que ja s'ha fet; la porta és allí i jo espero arribar-hi. Què he de fer? Caminar cap a la porta! Estic segur que arribaré a la porta. L'esperança cristiana és l'expectativa d'una cosa que ja s'ha acomplert i que certament s'acomplirà per a cada un de nosaltres. També la nostra resurrecció i la dels difunts estimats, doncs, no és una cosa que pot succeir o potser no, sinó que és una realitat certa, arrelada en el fet de la resurrecció de Crist. Esperar, doncs, significa aprendre a viure en l'espera i trobar la vida. Hem de viure i aprendre en l'expectativa de veure el Senyor, de trobar el Senyor. Això no és fàcil, però s'aprèn: viure en l'espera. Esperar significa i implica un cor humil, un cor pobre. Només un pobre sap esperar. Qui ja està ple d'ell mateix i dels seus béns, no sap posar la seva confiança en ningú més que en si mateix.

(Dimecres, 1 de febrer de 2017.)

REFLEXIONS

LES RAONS DE CREURE

Una opció per viure ara (I)

L'opció cristiana ve de lluny però no, per això, és una opció anacrònica. Al llarg de la història, molts homes i dones, de condició diferent, ubicats en entorns culturals, polítics i socials distints, cadascun a la seva manera, han sentit la mateixa crida interior, la mateixa veu, encara que aquesta crida s'ha articulat de formes molt diverses. La història pesa, però no és garantia de veracitat. La repetició d'una mentida durant segles no la converteix en veritat. I, contràriament, una veritat, encara que sigui ignorada per tota una massa de persones durant segles, no, per això, deixa de ser veritat. L'argument històric no és decisiu a l'hora de fer l'opció cristiana, perquè la repetició d'un missatge no el fa valuós.

La llarga trajectòria del budisme o del taoisme, un conjunt de savieses anteriors a la nostra era, no és un argument decisiu per prendre l'opció per una d'elles ara i aquí. Tampoc, però, no és un argument per

desautoritzar-les. El que cal analitzar és la vigència del missatge, si és útil i eficient ara i aquí, si conté llavors de veritat, si comunica quelcom de valuós per a l'home i la dona d'avui, si és portador d'un ensenyament que transcendeix la història.

Cal anar en compte en aquestes matèries i no patir aquella malaltia que Jacques Maritain va anomenar la novolatària, que consisteix en adorar i venerar el que és nou, pel sol fet de ser una novetat. Seria insensat, per no dir, de necis, refutar la saviesa transmesa per Buda, Lao Tse, Confuci, Sòcrates o bé Jesús, solament perquè són personatges del passat. No ens podem permetre aquesta simplificació, ni malbaratar el talent espiritual de la humanitat. També seria, però, inaudit refusar les novetats del present i les darreres aportacions, perquè són noves i, encara, no han passat la prova del temps.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ Dilluns (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Nm 11,4b-15 / Sl 80 / Mt 14,13-21]. Sant Sixt II, papa (grec, 257-258), i els seus 4 diaques, mrs.; sant Gaietà (*Cayetano*, Vicenza, 1480 - Nàpols, 1547), prev. fund. Teatins (CR, 1524).

8. □ Dimarts [Nm 12,1-13 / Sl 50 / Mt 14,22-36]. Sant Domènec (Domingo) de Guzmán (†1221), prev. d'Osma, fund. Dominics (OP) a Tolosa de Llenguadoc (1215) per combatre els albigesos.

9. ■ Dimecres [Os 2,14b.15b.19-20 / Sl 44 / Mt 25,1-13]. Santa Teresa Beneta de la Creu (Edith Stein), mr. carmelitana, patrona d'Europa; sant Romà, mr. (s. III); sant Esteve, bisbe i mr.; santa Càndida M. Cipitria Barriola, fund. Filles de Jesús.

10. ■ Dijous [2C 9,6-10 / Sl 111 / Jo 12,24-26]. *Sant Feliu de Llobregat*: Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. III); sant Deodat o Adeodat, proletari; sant Astèria, vg. i mr.

11. □ Divendres [Dt 4,32-40 / Sl 76 / Mt 16,24-28]. Santa Clara (Assís, 1193-1253), vg., fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.

12. ■ Dissabte [Dt 6,4-13 / Sl 17 / Mt 17,14-20]. *Urgell*: beats Eusebi Codina i Millà, Ramon Illa i Sàlvia i Sebastià Ribera i Coromina, religiosos, i companys mrs.; *Lleida*: beats Josep Nadal i Guiu i Josep Jordán Bleuca, prevs. i mrs.; santa Joana Francesca de Chantal, rel.

13. ■ Diumenge vinent, XIX de durant l'any (litúrgia de les hores: 3a setmana) [1R 19,9a.11-13a / Sl 84 / Rm 9,1-5 / Mt 14,22-23]. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prev. re, considerats màrtirs; beats màrtirs claretians de Barbastre (1936); sant Cassià, mestre màrtir a Imola (s. III); santa Concòrdia, màrtir; santa Aurora, verge i màrtir; *Urgell*: beat Josep Tàpies i companys, prev. mr.

La Transfiguració del Senyor

► Lectura de la profecia de Daniel

(Dn 7,9-10.13-14)

Tot mirant la visió, vaig veure que posaven uns trons, i un Vell venerable s'hi assegué. El seu vestit era blanc com la neu i els seus cabells, com la llana blanquejada. El tron on seia era de flames i les rodes de la seva carrossa eren de foc ardent. Davant d'ell naixia i corria un riu de foc. Els seus servidors eren mil milers, els seus assistents, deu mil miríades. El tribunal s'assegué i foren oberts els llibres. Després, tot mirant aquella visió de nit, vaig veure venir enmig dels núvols del cel com un Fill d'home, s'acostà al Vell venerable, el presentaren davant d'ell i li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa, i tots els pobles, tribus i llengües li faran homenatge. La seva sobirania és eterna, no passarà mai, la seva reialesa no decaurà.

► Salm responsorial (96)

R. *El Senyor és rei, l'Altíssim sobre la terra.*

El Senyor és rei. La terra ho celebra, / se n'alegren totes les illes. / Foscor i nuvolades vetllen entorn d'ell, / justícia i raó sostenen el seu tron.

Es fonen com cera les muntanyes / davant del Senyor de tota la terra. / El cel proclama la seva justícia, / i tots els pobles contempen la seva glòria. R.

Perquè vós sou el Senyor, / l'Altíssim sobre tota la terra, / i excels per damunt de tots els déus. R.

► Lectura de la segona carta de sant Pere

(2Pe 1,16-19)

Estimats, tot el que us vam fer saber del poder i de la vinguda gloriosa de Jesucrist, el nostre Senyor, no era tret de faules hàbilment teixides. Nosaltres mateixos vam contemplar amb els nostres ulls la seva grandesa, quan rebé de Déu Pare honor i glòria, i una veu que venia de la glòria majestuosa de Déu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui jo m'he complagut.» Aquesta veu del cel, nosaltres la vam sentir quan érem amb ell a la muntanya santa. Això ens ha confirmat les paraules dels profetes, i vosaltres fareu bé d'escoltar-les amb tota atenció, ja que són una llum que fa claror en un lloc fosc, mentre espereu que neixi el dia i l'estrella del matí surti a l'horitzó dels vostres cors.

► Lectura de l'evangelí segons sant Mateu

(Mt 17,1-9)

Sis dies després, Jesús va prendre amb ell Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, i se'ls endugué a part dalt d'una muntanya alta. Allí es transfigurà davant d'ells: el seu rostre es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. Llavors se'ls van aparèixer Moisès i Elies, que conversaven amb Jesús. Pere digué a Jesús: —Senyor, és bo que estiguem aquí dalt. Si vols, hi faré tres cabanes: una per a tu, una per a Moisès i una altra per a Elies. Encara parlava, quan els cobrí un núvol lluminós, i una veu digué des del núvol: —Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo. Els deixebles, en sentir-ho, es van prosternar amb el front a terra, plens de gran temor. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: —Aixequen-vos, no tingueu por. Ells van alçar els ulls i no veieren ningú més que Jesús tot sol. Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els va donar aquesta ordre: —No digueu res a ningú d'aquesta visió fins que el Fill de l'home hagi resuscitat d'entre els morts.

► Lectura de la profecia de Daniel

(Dan 7,9-10.13-14)

Miré y vi que colocaban unos tronos. Un anciano se sentó. Su vestido era blanco como nieve, su cabellera como lana limpiísima; su trono, llamas de fuego; sus ruedas, llamaradas; un río impetuoso de fuego brotaba y corría ante él.

Miles y miles lo servían, millones estaban a sus órdenes. Comenzó la sesión y se abrieron los libros.

Seguí mirando. Y en mi visión nocturna vi venir una especie de hijo de hombre entre las nubes del cielo. Avanzó hacia el anciano y llegó hasta su presencia. A él se le dio poder, honor y reino. Y todos los pueblos, naciones y lenguas lo sirvieron. Su poder es un poder eterno, no cesará. Su reino no acabará.

► Salmo responsorial (96)

R. *El Señor reina, Altísimo sobre toda la tierra.*

El Señor reina, la tierra goza, / se alegran las islas innumerables. / Tiniebla y nueve lo rodean, / justicia y derecho sostiene su trono. R.

Los montes se derriten como cera ante el Señor, / ante el Señor de toda la tierra; / los cielos pregonan su justicia, / y todos los pueblos contemplan su gloria. R.

Porque tú eres, Señor, / Altísimo sobre toda la tierra, / encumbrado sobre todos los dioses. R.

► Lectura de la segunda carta del apóstol san Pedro

(2Pe 1,16-19)

Queridos hermanos: No nos fundábamos en fábulas fantasiosas cuando os dimos a conocer el poder y la venida de nuestro Señor Jesucristo, sino en que habíamos sido testigos oculares de su grandeza. Porque él recibió de Dios Padre honor y gloria cuando desde la sublime Gloria se le transmitió aquella voz: «Este es mi Hijo amado, en quien me he complacido». Y esta misma voz, transmitida desde el cielo, es la que nosotros oímos estando con él en la montaña sagrada. Así tenemos más confirmación de la palabra profética y hacéis muy bien en prestarle atención como a una lámpara que brilla en un lugar oscuro hasta que despunte el día y el lucero amanezca en vuestros corazones.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo

(Mt 17,1-9)

En aquel tiempo, Jesús tomó consigo a Pedro, a Santiago y a su hermano Juan, y subió con ellos aparte a un monte alto.

Se transfiguró delante de ellos, y su rostro resplandecía como el sol, y sus vestidos se volvieron blancos como la luz. De repente se les aparecieron Moisès y Elías conversando con él. Pedro, entonces, tomó la palabra y dijo a Jesús: «Señor, ¡qué bueno es que estemos aquí! Si quieres, haré tres tiendas: una para ti, otra para Moisès y otra para Elías». Todavía estaba hablando cuando una nube luminosa los cubrió con su sombra y una voz desde la nube decía: «Este es mi Hijo, el amado, en quien me complazco. Escuchadlo». Al oírlo, los discípulos cayeron de bruces, llenos de espanto. Jesús se acercó y tocándolos, les dijo: «Levantaos, no temáis». Al alzar los ojos, no vieron a nadie más que a Jesús, solo. Cuando bajaban del monte, Jesús les mandó: «No contéis a nadie la visión hasta que el Hijo del hombre resucite de entre los muertos».

COMENTARI

Al meu Fill estimat feu-li cas

La Transfiguració (1479) de Giovanni Bellini. Museu Nacional de Capodimonte, Nàpols (Itàlia)

El llibre de Dn és de gènere literari apocalíptic.

Davant uns trons s'hi assegué un Vell venerable (símbol temporal de l'eternitat de Déu) amb vestit blanc (símbol de la santedat de Déu) i cabells com llana blanquejada (símbol del just Vell venerable).

La 2a visió veu venir enmig dels núvols del cel (dimensió divina) com un Fill d'home (dimensió humana) a qui li fou donada la sobirania, la glòria i la reialesa. Així tots els pobles li faran homenatge.

La carta 2 Pe és un discurs de comiat que situa Pere a punt de morir, evocant l'experiència de la Transfiguració decisiva per a Pere, Jaume i Joan.

Pere testimonia que la veu del cel a la muntanya santa confirma les paraules dels Profetes, que fareu bé d'escoltar-les amb tota atenció perquè són llum que fa claror en un lloc fosc.

Els sinòptics presenten la Transfiguració després del primer anunci de la seva Passió, Mort i Resurrecció de Jesús. Testimonis únics són Pere, Jaume i Joan, els més contraris al camí de Creu anunciat per Jesús.

Pensaven (com molts avui també) que Déu i camí de Creu són incompatibles: perquè qui pot reconèixer el Fill de Déu en un condemnat i crucificat?

Es transfigurà davant d'ells: els seus vestits es tornaren fulgurants i eren tan blancs. La condició divina de Jesús —amagada per l'Encarnació— es fa visible per uns instants, amb l'aval de Moisès (la Llei) i Elies (els profetes).

La Transfiguració avança la glòria del Resuscitat.

Que n'estem de bé aquí dalt! El Senyor no fa cas a la proposta de fer-hi allí tres cabanes.

Però del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu Estimat, en qui m'he complagut»: com al Baptisme. Però afegint ara: «Escolteu-lo»; és a dir, feu-li cas especialment ara que anuncia el Camí de la Creu.

L'objectiu de la Transfiguració no és instal·lar-s'hi en la muntanya alta sinó agafar convenciment i forces per arribar al Calvari. La glòria del Tabor no és evasió que defuig la Creu sinó encoratjament per fer camí cap a Jerusalem.

Mn. José Luis Arín